

що имаше толко голѣмъ напредѣкъ въ науки те обаче испитуваше сички те лошави работы, колко то содержавать крайна та ницета. Гледаше чи ястливы те работи бываха ката день по скупи, и какъ сребро то калко то имше совѣмъ ся совершило, най послѣ опредѣлила да путува за Мариенбургъ градъ, гдѣто сички те за живѣніе те работи были са пензобылны.

Съ малко то си дрехи, кон то турила въ едни дисаги, начнала бѣше да путува пешь. Мѣсто то, отъ кое то требуваше да мише, естественно было бѣдно, но правиха го оше выше Сундіянцы те, и Руси те, кон то обладаваха го, единъ путь тѣн, другій путь они, разграбуваха го варварски обаче глада научи я да презри бѣды те, и трудове те, за да путува тамо. Една вечеръ, кога то така путуваше влѣзе въ нѣкоя си колыба, за да пренощува, намѣри тамо внутрѣ двойца Сундіяны войны, кон то я посрещнаха съ срамны хорты, и безстыдіе то имъ стигнало бы, вѣроятно въ сила, ако нѣкой си чиновникъ, кой то мнуваше отъ тамо по случай, недохождаше за да я помогни. Когато той ся яви тамо, войны те той часъ престанаху са за да я насилувагъ: но дѣвическо то благородіе едвамъ примина страха, кого то испитала, като познала чи онъ, кой то я освободилъ, и отарвалъ, былъ сынъ Лутеранскаго Священника иногда учителя, добродѣтеля и пріятеля своего. — Добро поерѣшнуванѣ това за Еватерина. Мало то сребро, кое то бѣше зела заедно съ себе отъ ка-